

Με τίτλο McMafia, υπότιτλο Crime Without Frontiers, εκδόθηκε για πρώτη φορά στα Αγγλικά το 2008, ενώ την ίδια χρονιά μεταφράστηκε και εκδόθηκε στα Ελληνικά με τον ίδιο τίτλο και υπότιτλο πιστή μετάφραση: Έγκλημα χωρίς σύνορα.

Ο συγγραφέας είναι Ρωσικής καταγωγής, Βρετανικής παιδείας πολυταξαδεμένος και πολυγραφότατος.

Τον διακρίνει ένα αθεράπευτο ερευνητικό πάθος και ασφαλώς μια γενναιότητα καθώς τα περισσότερα από όσα ασχολείται τα ανακαλύπτει στους τόπους, όπου εξελίσσονται, οι οποίοι δεν είναι και οι πιο ασφαλείς του κόσμου.

Αξίζει συνεπώς κατ' αρχήν το σεβασμό μας καθώς έχει επισκεφθεί, μερικές από τις πιο απάνθρωπες, πιο επικίνδυνες γωνιές του πλανήτη.

Αντικείμενό του; Ο χάρτης της παγκόσμιας εγκληματικότητας.

Παρατήρηση πρώτη: Το πόνημα του Glenny είναι πλήρες. Με πληθώρα συνεντεύξεων, με επαγωγικά συμπεράσματα, με χάρτες, με ευρετήριο, με φωτογραφίες. Έχει στοιχειοθετήσει, έχει δέσει άριστα την αφήγησή του.

Παρατήρηση δεύτερη: Το βιβλίο του Glenny είναι ένας κόλαφος για την πολιτισμένη

ανθρωπότητα. Για όσους μάλιστα βλέπουν το ποτήρι μισοάδειο είναι και απέραντα καταθλιπτικό.

Αναλυτικότερα:

Ο συγγραφέας αρχίζει να συνθέτει τα κομμάτια του παζλ. Παρακολουθεί την πορεία παλαιστή από την Βουλγαρία που μετά την κατάρρευση του υπαρκτού, αναρριχάται στην κορφή του οργανωμένου εγκλήματος, με σαφείς διασυνδέσεις με πυρήνες της εξουσίας.

Στη συνέχεια, μας ξεναγεί στα Βαλκανικά δρομολόγια που ακολουθούν τα κλεμμένα αυτοκίνητα, αλλά και την επιχειρηματική σχέση αυτής της δραστηριότητας με το trafficking.

Μας μιλά για το Δρόμο της ντροπής, τον αυτοκινητόδρομο που συνδέει τη Δρέσδη με την Πράγα που καθώς διασχίζει την καρδιά της Βοημίας βρίσκει τον ανθό της χώρας να εκδίδεται για ένα γεύμα. Το προχωρεί έως τέλους. Σκιαγραφεί το πως έχει στηθεί η επιχείρηση με βία, εκβιασμούς και βιασμούς και καταλήγει στο συμπέρασμα πως το 1994 ο κύριος όγκος της παράνομης διακίνησης ανθρώπων στα Βαλκάνια γίνεται προκειμένου να καλυφθούν οι ανάγκες των ειρηνευτικών στρατευμάτων και άλλων διεθνών οργανισμών.

Αναφέρεται στη συνεργασία του πρωθυπουργού του Μαυροβουνίου Μίλος Τζουκάνοβιτς με τη μαφία των λαθραίων τσιγάρων που απέφερε ετήσιο τζίρο 8 με 9 δισ. δολάρια, αλλά και τον τρόπο που το εμπάργκο κατά της Σερβίας άνοιξε τους δρόμους του λαθρεμπορίου γεννώντας και τη μαγική, παράνομη φυσικά εμπορική σχέση που απέκτησαν μεταξύ τους, τα ναρκωτικά και τα όπλα.

Ακολουθως ταξιδεύει στην πόλη Ατιράου στις όχθες του ποταμού Ουράλη. Μας πληροφορεί ότι το 1985 είχαν αλιευθεί 26.000 τόνοι οξύρυγχου και 18 χρόνια αργότερα, το 2004, μόλις 760. Ο πληθυσμός του οξύρυγχου στην Κασπία έχει μειωθεί δραματικά, μολοντούτο μας περιγράφει πως ανθεί το πνεύμα της λαθρεμπορίας και πως από 175 δολάρια το κιλό στην ντόπια αγορά θα φθάσει στα 7.000 στη Ν. Υόρκη.

Φυσικά επισκέπτεται και την Ρωσική πρωτεύουσα, απ' όπου μας αφηγείται διάφορα, άκρως ενδιαφέροντα και καταλήγει στα εξής, ανάμεσα σε άλλα:

“Μέσα σε δυο χρόνια η Μόσχα είχε μετατραπεί σε μια τρομακτική Βαβυλώνα όπλων επιχειρηματικότητας, χρήματος, βίας και διασκέδασης”.

“Στα μέσα της δεκαετίας του '90, η Μόσχα είχε καταχωρισμένα τα περισσότερα Mercedes 600, από οπουδήποτε αλλού στον κόσμο”.

“Εάν την εποχή εκείνη, υπερίσχυε το κράτος δικαίου, τότε αναμφισβήτητα η συμπεριφορά των ολιγαρχών δεν θα είχε μείνει ατιμώρητη.”

Περιηγείται στους οίκους ανοχής του Τελ – Αίβ, παρακολουθώντας τα βίαιο και απάνθρωπο τρόπο προώθησης 20χρονων κοριτσιών από την Μολδαβία και μας βεβαιώνει, ότι η ευτυχισμένη πόρνη είναι ένας παράλογος μύθος

Ερευνά τη φανερή συμπαιγνία ανάμεσα στους εργοδότες των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων και τους δουλέμπορους που τους παρέχουν άφθονα εργατικά χέρια υπό καθεστώς, σκλαβιάς, εκβιασμών και τρομοκρατίας.

Προφανώς φτάνει και στο ηλεκτρονικό έγκλημα, όπου άπληστοι Δυτικοί ως επί το πλείστον πολίτες ανίσχυροι να αντισταθούν στις υποσχέσεις για μεγάλα κέρδη, που υποτίθεται ότι προέρχονται από ανενεργούς λογαριασμούς απατεώνων, στέλνουν προκαταβολές για τους δικηγόρους που ποτέ δεν είναι αρκετές και μετά τους ζητούν και άλλα χρήματα που φυσικά χάνονται. Εξαιρετική επιδοση σε αυτό το σπορ ανάμεσα σε άλλους οι Νιγηριανοί.

Βρίσκεται στη Βραζιλία και της αφιερώνει ένα κεφάλαιο με τίτλο: «Κωδικό όνομα πορτοκαλί» όπου ανάμεσα σε πλήθος στοιχείων μας πληροφορεί ότι πέρα από το ωμό έγκλημα, τα ναρκωτικά, την βία, η Βραζιλία μαζί με τη Ρωσία και την Κίνα αποτελούν το βάθρο στο παγκόσμιο πρωτάθλημα του ηλεκτρονικού εγκλήματος, ενώ σε ότι αφορά το

πλήθος και την μαχητικότητα των οπλισμένων συμμοριών παρατηρεί: *«Αυτό το μέγεθος παραστρατιωτικής οργάνωσης των εγκληματιών, με τέτοια θέληση και ικανότητα να συγκρουστούν με τις αρχές θα ήταν αδιανόητο στη Μόσχα ή στο Πεκίνο».*

Εννοείται ότι δεν τον αφήνει αδιάφορο η περίπτωση της Κολομβίας, όπου ασχολείται με το πως καταστρέφονται σε μια εβδομάδα, οικογένειες που δεν ενόχλησαν ποτέ κανέναν, ενώ αποκαλύπτει τις σχέσεις εταιρειών κολοσσών (Ζαϊμπάτσου) της Ιαπωνίας, με τη Γιακούζα, την τοπική μαφία.

Είναι ζοφερός ο κόσμος που μας φέρνει στην επιφάνεια.

Ευθύνεται η ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων; Η παγκοσμιοποίηση; Η αδυναμία, η ανικανότητα των κυβερνήσεων; Η μήπως υπάρχουν δίοδοι επικοινωνίας, κοινών συμφερόντων ανάμεσα στο έγκλημα και τους διώκτες του;

Οι απαντήσεις δίδονται, κατά το δοκούν, μετά την ανάγνωση.